

ærede Landssthingsmand og jeg i denne Henseende have sluttet os til Majoriteten. Men, da der nu ikke er nogen Udset til, at Lovforslaget vil komme til at gaae tilbage til Folkesthinget, efterat det vigtigere Spørgsmaal i Sagen er afgjort saaledes, at det dermed forbliver ved, hvad der var vedtaget i det andet Thing, saa skal jeg erklære, at vi nu ville stemme imod den gjorte Redactions Indstilling, da det forekommer os, at det i Realiteten vil blive accurat det Samme.

Blechingberg: Nei! det er langtfra ikke det Samme i Realiteten. Jeg beder det ærede Thing at tænke sig ind i Forholdet, naar en Commission bliver sammensat af 3 Medlemmer. Dersom disse 3 Medlemmer ere enige, saa ligger deri en tilstrækkelig Garantie; thi det maatte være 3 uheldige Valg, dersom de skulle være enige, naar Resultatet var meget usyldestgjørende, naar Resultatet var, jeg vil sige, uretsfærdigt. Men det kan være Tilfældet i en Comitee af 3 Medlemmer, at de 2 ere for en Mening og den tredje for en anden; saa er allerede Sandsynligheden for Resultatets Rigtighed mindre, idet der er Dissens. Det kan ogsaa være Tilfældet, at de alle 3 ere uenige, og at da Formanden ved sin Stemme giver Resolutionen; saa er det endnu mere tvivlsomt, om Resultatet er heldigt. Naar man nu — i det Mindste er det min Anskuelse — maa erkjende, at det er en mislig Bei, hele Lovudkastet gaaer ind paa, gennem disse Taxationer efter Billighed, efter subjectivt Skjon, saa maa man ogsaa, troer jeg, være tilbøielig til at søge en Sikkerhed derimod ved en Garantie gennem Naaden, hvorpaa man ordner Forholdet. Og medens Udvalgets Fleerhed har fundet en saadan Garantie i Genstemmighed mellem de 3 Commissairer, der ere udgaaede fra 3 forskellige Autoriteter, saa har man under den forøgede Tvivl, som Dissens imellem disse Commissairer kunde foranledige, anseet det for meget ønskeligt, at man havde en Betyrtyggelse gennem en overordnet Autoritet. Saaledes som § 4 er redigeret, vil det ærede Thing vel vide at lægge Vægt paa de Ord: „Foraaavdt den ikke paa et Commissionsmedlems Andragende maatte blive forandret

ved Lov.“ Hvad fordres der her, for at den Resolution, som er given, det være sig enten af en Majoritet af 2 eller maaskee af Formanden, kan blive forandret ved Lov? Der fordres, at alle 3 Dele af Lovgivningsmagten skulde være enige om en saadan Lov. Dersom altsaa een af disse 3 Dele ikke er enig i Loven, men kun de 2, saa staaer den Resolution, som er i det ene Tilfælde Majoritetens, i det andet Tilfælde Formandens Mening. Dette troer jeg nu ikke kan være ønskeligt. Jeg troer, at, naar Forholdene udvikle sig paa een af de 2 Maader, jeg har forudsat, er det en vigtig Betyrtyggelse, der ligger i en Recours til den samlede Statsmagt, og det er det, vi have villet udtrykke ved det Forslag, vi have tilladt os at stille, at, dersom Commissairerne ikke ere enige, bør Formanden uophødelig gjøre Indberetning til Finantsministeriet om Sagen, der da afgjøres ved Lov. Hvad medfører det? Det medfører, at ikke den ene Deel af Statsmagten kan hindre Afgjørelsen i en høiere Instans, men at der derimod fordres en Samstemmen af de 3 Dele af Statsmagten for at bevirke et endeligt Resultat, som man jo da naturligvis maa acquiescere ved. Jeg troer derfor, at, naar man tænker sig ind i Forholdet, maa man i denne Forandring af § 4 finde en meget vigtig Betyrtyggelse mod de Misligheder, som kunne ligge i Omgangsmaaden efter §§ 2 og 3, og der er saaledes fra Sagens Realitet en efter min Overbeviisning meget vigtig Grund, der stemmer sammen med det Moment, der er udtalt i Betænkningens Præmisses, naar man har gjort opmærksom paa det indbyrdes Forhold mellem Commissairerne, der repræsenterer de 3 Dele af Statsmagten, og disse 3 Dele i den høiere Instans. Der gives altsaa med Hensyn til Sandsynligheden for en retfærdig Afgjørelse en langt større Garantie end den, man kunde have, naar § 4 affattes, som den foreligger. Foraaavdt det af den ærede Finantsminister er bemærket, at det kunde give Anledning maaskee til oftere Emanationer af Love af det omhandlede Indhold, saa har det været vor Mening, at, naar Loven affattes, som her er foreslaaet, vil det lede til, at Commissairerne finde sig tilrette med hinanden, at de komme hinanden imøde i deres